

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **P. P.**
zastoupen Mgr. Pavlou Kubíčkovou, advokátkou
sídlem Svornosti 86/2, Město, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2023, č. j. MSK 143743/2023,
o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobou ze dne 1. 2. 2024 rozhodnutí ze dne 14. 11. 2023, č. j. MSK 143743/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu

Bohumín ze dne 5. 10. 2023, č. j. MUBO/48663/2023 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 8. 2023 v 10:10 hodin řídil v obci Bohumín, část Skřečon, po ulici 1. máje motorové vozidlo BMW registrační značky X přičemž jako řidič vozidla za jízdy držel v ruce mobilní telefon nebo jiné hovorové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a úmyslně spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu.
3. Za přestupek byla žalobci uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě brojil proti tomu, že správní orgány považovaly za stěžejní důkaz svědecké výpovědi policistů, kteří zasahovali při spáchání přestupku. Jiné důkazy, zejména audio a videozáznamy, označily za nepotřebné. Absenci výpovědi žalobce, který měl v řízení vůli se bránit, vyhodnotily správní orgány k tíži žalobce. Žalobce tvrdil, že namísto telefonu měl v ruce při řízení pouzdro od brýlí, k tomu žalovaný neučinil žádná zjištění a rozpor neodstranil, bez dalšího označil obranu žalobce za nevěrohodnou. Na projednávanou věc dopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého nepostačují pouhá svědectví policistů, která nejsou dostatečně konkrétní. Shodný názor prezentoval Nejvyšší správní soud také v otázce nepřipoutání se bezpečnostním pásem v rozsudku ze dne 21. 12. 2020, č. j. 7 As 279/2019-23, podle kterého se jedná o přestupek pozorovatelný pouhým okem, avšak obtížněji pozorovatelný, a proto je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Z dalších důkazů ve spise (videozáznam a fotografie) podle žalobce plyne, že během jízdy držel pouzdro od brýlí, tedy delší hranatý předmět černé barvy. K tomu žalobce doložil fotografie pouzdra od brýlí a mobilního telefonu.
5. Podle žalobce žalovaný nesprávně tvrdil, že policisté měli dobré výhledové podmínky, což měl za prokázané z kamerového záznamu. Současně přitom žalovaný uvedl, že kamera zabírala jen určitou výseč prostoru před služebním vozidlem. Z místa, kde stálo služební vozidlo, bránila policistům ve výhledu budova s předsunutým schodištěm. Policisté proto nemohli žalobce vidět při příjezdu ke křižovatce v místě přestupku. Nastíněná argumentace žalovaného je v příkrém rozporu s přestupkovou judikaturou, podle které se nelze v řízení o přestupku spokojit pouze s tím, že spáchání přestupku jeví jako pravděpodobně. Naopak je podle judikatury správních soudů vyžadována úroveň dokazování v míře praktické jistoty. Výpověď policisty v takovém případě dosahuje požadovaného standartu jen tehdy, popsal-li policista mobilní telefon přesně a konkrétně (barvou, typem, designem), aby mohl být telefon ztotožněn s telefonem obviněného.
6. Žalobce dále namítal, že bylo omezeno jeho právo na obranu, protože mu správní orgán I. stupně neumožnil účastnit se ústního jednání. Správní orgán I. stupně neakceptoval omluvu žalobce a v odůvodnění svého rozhodnutí nevysvětlil, z jakého důvodu tak neučinil. Žalobce měl v tentýž den dvě podobná jednání, k tomu doložil telefonickou i písemnou omluvu a nejednal zřejmě obstrukčně. Mělo být ponecháno na vůli žalobce, ze kterého z jednání se omluví. Pokud bylo jednání v nepřítomnosti žalobce konáno, je otázkou, zda

nemohla být žalobci následně dána možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a zda bylo nutné druhý den po jednání rozhodnout.

7. V závěru žaloby navrhl žalobce zrušit napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které žalovanému rozhodnutí předcházelo.

III. Vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaný ve stručnosti poznamenal, že spáchání přestupku bylo žalobci prokázáno dvěma svědeckými výpověďmi a videozáznamem. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že je běžnou praxí v přestupkovém řízení u obdobných skutků, že správní orgán vychází pouze ze svědeckých výpovědí. Videozáznam přestupkového jednání byl proveden jako důkaz, jak plyne z odůvodnění na str. 6 napadeného rozhodnutí. Výslech obviněného nebyl v řízení navrhován a žalobci bylo po celou dobu řízení umožněno se vyjadřovat.
9. Skutkovou verzi o držení pouzdra na brýle namísto telefonu žalovaný uplatnil až jako odvolací námitku. Ač přestupkové řízení nepodléhá koncentraci, později uplatněným tvrzením se obviněný obvykle vystavuje riziku nižší věrohodnosti. Podle žalovaného by bylo logické, kdyby žalobce sdělil tuto skutečnost policistům na místě poté, co byl policisty zastaven, a obal na brýle jim ukázal. Taktéž policisté dostatečně určitě vypověděli, že žalobce v prostoru mezi volantem a hlavou držel telefon černé barvy. Jeho tvrzení pak nedokládají ani k žalobě přiložené fotografie. Stejně tak je nedůvodná námitka výhledových poměrů, když tyto jsou prokázány videozáznamem.
10. Omluvu pak žalovaný nepovažoval za náležitou, protože žalobce důvodnost omluvy neprokázal. Nadto byl žalobce o jednání v nyní projednávané věci vyrozuměn dříve než o jednání v kolidující věci, což žalovaný ověřil.
11. Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

12. Součástí správního spisu je úřední záznam ze dne 14. 8. 2023, č. j. KRPT-212971-1/PŘ-2023-070317, dle kterého žalobce zasahujícím policistům sdělil, že v ruce telefon nadržel, „že telefon se mu spáruje s vozidlem a vše se mu ukazuje na displeji vozidla. Jediné, co v ruce držet mohl, je plastová láhev“. V úředním záznamu je uvedeno, že pomačkaná láhev ležela na předním sedadle, jednalo se o láhev z bílého průhledného plastu.
13. Součástí správního spisu je oznámení o zahájení řízení o přestupcích z moci úřední ze dne 23. 8. 2023, č. j. MUBO/41829/2023. V něm byl žalobce uvědomen o nařízeném termínu konání ústního jednání, a to dne 4. 10. 2023 v 8:00 hodin. Současně byl žalobce poučen o tom, že podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, mu bude závěrem ústního jednání před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, pokud se žalobce takového práva nevzdal.
14. Ve spisu je založen protokol o telefonním hovoru ze dne 25. 9. 2023, č. j. MUBO/46917/2023. Do něj Mgr. P., oprávněná úřední osoba, uvedl, že dne 22. 9. 2023 jej žalobce telefonicky kontaktoval. Sdělil mu, že se pro kolizi s jiným jednáním nemůže k ústnímu jednání dne 4. 10. 2023 dostavit. Toto sdělení doplnil žalobce dne 2. 10. 2023 písemným podáním označeným jako „Omluva z nařízeného ústního jednání“, ve kterém

odkázal na souběžné jednání na Městském úřadě v Orlové a přiložil listinu Uvědomění poškozeného o konání ústního jednání na den 4. 10. 2023 v 8:30 hodin.

15. V reakci na omluvu žalobce správní orgán I. stupně ověřil náležitosti omluvy a zjistil (protokol o telefonním hovoru ze dne 3. 10. 2023), že u Městského úřadu v Orlové je vedeno řízení o přestupku, přičemž v tomto řízení žalobce figuroval jako poškozený. Podle sdělení oprávněné úřední osoby z Městského úřadu v Orlové byl žalobce dne 3. 10. 2023 telefonicky vyrozuměn o tom, že jeho přítomnost při ústním jednání není nutná. V rámci řízení o přestupku, které vedl Městský úřad v Orlové, již žalobce jednou účasten byl a byl seznámen s celým spisovým materiálem. Dále správní orgán I. stupně zjistil, že předvolání žalobce k ústnímu jednání v nyní projednávané věci mu bylo vhozeno do schránky 10. 9. 2023 a vyrozumění Městského úřadu v Orlové o jednání mu bylo vhozeno do schránky až 21. 9. 2023.
16. Během ústního jednání dne 4. 10. 2023, které proběhlo v původním termínu bez účasti žalobce, vyslechl správní orgán I. stupně oba zasahující policisty, provedl k důkazu kamerový záznam pořízený na služební mobilní telefon policistů umístěný na palubní desce za předním sklem policejního vozidla a fotodokumentaci.
17. Dne 5. 10. 2023 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 19. 10. 2023 fikcí. V něm vysvětlil na straně 3, proč omluvu žalobce nepovažoval za náležitou. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním. Odvolací námitky směřovaly proti tomu, že správní orgán I. stupně neuznal žalobcovu omluvu z ústního jednání. Žalobce konkrétně uvedl, že již „*při telefonickém jednání s panem Mgr. P. mi bylo sděleno, že mi (pozn. soudu: omluvě z ústního jednání) nevyhoví. Přesto jsem zaslal písemnou omluvu, protože jsem se chtěl řízení zúčastnit*“. Dále v odvolání žalobce uvedl, že netelefonoval, ale držel v ruce obal od brýlí. Sdělil, že jezdí ve vozu BMW, které na palubní desce disponuje dostatečně velkým displejem a lze na něm psát jak sms, tak telefonovat. Žalobce nenavrlh k provedení žádné důkazy.
18. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný se vyjádřil jak k tomu, zda byla omluva žalobce řádná či nikoli a současně se vypořádal s námitkou žalobce, že v ruce nedržel mobilní telefon, ale pouzdro na brýle.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
22. Žaloba není důvodná.
23. Nejprve se krajský soud zabýval námitkou neuznání omluvy z jednání, neboť případné pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že by bylo žalobci nezákonně

upřeno právo účastnit se ústního jednání, by mohlo mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí bez ohledu na jeho meritorní správnost.

24. Podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
25. V nyní posuzované věci není mezi účastníky sporné, zda se žalobce z jednání omluvil. Správní orgány nepopíraly, že se žalobce omluvil z ústního jednání jak telefonicky, tak písemně. Sporné je však to, zda se jednalo o omluvu náležitou.
26. Ze správního spisu se podává, že žalobce prostřednictvím telefonického hovoru a následně písemně omluvil svou neúčast na jednání dne 4. 10. 2023 tím, že došlo ke kolizi s jiným jednáním u Městského úřadu v Orlové. Žalobce namítal, že bylo pouze jeho rozhodnutím, kterého ústního jednání se hodlá účastnit. Měl za to, že si v případě kolize dvou jednání může vybrat dle svých preferencí. S touto argumentací se krajský soud neztotožňuje.
27. Podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013–23, následovně: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“*
28. Ačkoliv uvedený rozsudek se vztahuje k právní úpravě § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s ohledem na totožnou konstrukci možnosti konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného, tedy stejně zakotvenou nutnost náležité omluvy, na něj lze zcela odkázat i v nyní projednávané věci.
29. Ze správního spisu se podává, že se žalobce nejprve omluvil telefonicky. Dle protokolu o telefonním hovoru ze dne 25. 9. 2023 oprávněná úřední osoba žalobci sdělila, že má žalobce právo, nikoli povinnost se ústního jednání zúčastnit a že k akceptaci omluvy a odročení jednání nedochází automaticky. Sám žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně přiznal, že mu oprávněná úřední osoba během daného telefonického hovoru sdělila, že omluvě nevyhoví. To, že správní orgán tedy jednání neodročil, tak nemohlo být pro žalobce překvapivou skutečností.
30. Omluvou žalobce se správní orgán I. stupně podrobně zabýval ve svém rozhodnutí. Vysvětlil, že u druhého jednání u Městského úřadu v Orlové vystupoval žalobce toliko jako poškozený. Oprávněná úřední osoba Městského úřadu v Orlové navíc dne 3. 10. 2023 žalobci sdělila, že jeho přítomnost na kolidujícím ústním jednání není nutná, jelikož žalobce již jednoho jednání byl účasten a byl seznámen se spisovým materiálem. Současně správní orgán I. stupně uvedl, že předvolání v posuzované věci bylo žalobci vhozeno do schránky dne 10. 9. 2023 a vyznění Městského úřadu v Orlové bylo žalobci vhozeno do schránky až 21. 9. 2023. Správní orgán I. stupně tak hodnotil omluvu žalobce jako nedostatečnou a ústní jednání provedl v nepřítomnosti žalobce.

31. Dle krajského soudu je shora uvedená úvaha správního orgánu přezkoumatelná, podložená konkrétními fakty a úvahami. Krajský soud se s ní ztotožňuje. Omluva z jednání a následné odročení jednání je vyhrazeno pro závažné důvody znemožňující účast na jednání, o což se v nyní posuzované věci nejednalo. Správní orgán I. stupně prokázal, že žalobcova účast na jednání u Městského úřadu v Orlové nebyla vyžadována, žalobce se již jednoho ústního jednání jako poškozený účastnil a byl seznámen s podklady ve spise. Navíc bylo předvolání v nyní posuzované věci žalobci doručeno o 11 dní dříve než předvolání ve věci vedené u Městského úřadu v Orlové. K tomu soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 1999, sp. zn. 31 Cdo 2432/98, jehož právní věta zní: „*Omlouvá-li účastník (jeho zmocněnec) svou neúčast u jednání „časovou kolizi s jiným soudním sporem“, může být taková omluva ve smyslu § 153b odst. 1 o. s. ř. důvodná jen tehdy, jestliže soudu oznámí také konkrétní údaje o tom, proč se nemůže jednání zúčastnit, zejména jaké jiné jednání mu brání v účasti (v jaké věci a u jakého soudu), kdy se o něm dozvěděl (že k němu byl předvolán dříve než k jednání, z něhož se omlouvá), a že časovou kolizi více jednání nebylo možné vyřešit jinak (nepočítaje v to u zmocněnce účastníka postup podle ustanovení § 25 odst. 3 o. s. ř.).*“ Byť se jedná o judikaturu občanskoprávní, principy jednání ve správních (potažmo přestupkových) věcech se v tomto ohledu nijak neliší a krajský soud neshledává důvod, proč by se od výše uvedeného v projednávané věci odchýloval.
32. Jestliže správní orgán I. stupně za této situace předmětnou žádost žalobce o odročení jednání neakceptoval, postupoval zcela v souladu s § 80 odst. 4 zákona o přestupcích a výše uvedenou konstantní judikaturou. Žalobce tedy nebyl zkrácen na právech nezákonným postupem správních orgánů a nebylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Byl to sám žalobce, kdo se svým laxním přístupem zbavil práva účasti na jednání, jestliže zcela neopodstatněně spoléhal na to, že jeho žádosti o odročení bude vyhověno, aniž si tuto skutečnost ověřil (přiměřeně viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2020, č. j. 1 As 427/2018-29). Žalobce již z telefonického hovoru s oprávněnou úřední osobou musel minimálně tušit (sám tvrdí, že i věděl), že jeho omluvě nemusí být vyhověno. Jde tedy k jeho tíži, že bez racionálního důvodu spoléhal na to, že jednání neproběhne.
33. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že správní orgán I. stupně již v oznámení o zahájení řízení o přestupcích z moci úřední ze dne 23. 8. 2023 žalobce poučil, kdy a kde se bude konat ústní jednání a současně vyslovil, že před vydáním rozhodnutí ve věci se bude moci vyjádřit k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř. Takovýto postup není nezákonný. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, vyslovil, že „*není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí*“. I kdyby se krajský soud ztotožnil s žalobcem v tom, že by s ohledem na to, že se prováděly při ústním jednání důkazy, bylo vhodnější, byla-li by žalobci stanovena dodatečná lhůta k vyjádření k podkladům rozhodnutí, nemělo by to vliv na zákonnost rozhodnutí. Ne každé pochybení správního orgánu má totiž za následek nezákonnost rozhodnutí. Žalobce možnost dodatečné lhůty k vyjádření uvedl v žalobě pouze jako otázku („*je otázkou, zda nemohla žalobci i následně být dána možnost se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit*“), současně ani obecně netvrdil, jak uvedený postup mohl zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. Žalobce všechny své námitky mohl uvést již v odvolání, proti provedeným důkazům v řízení a podkladům ve spise však v odvolání nebrojil, nenavrhoval provést žádné důkazy. Přišel pouze s novou skutkovou verzí, a to, že držel

v ruce obal na brýle. Toto tvrzení řádně posoudil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Za situace, kdy žalobce netvrdil, jakým způsobem mohlo zasáhnout to, že se nevyjádřil k podkladům k rozhodnutí, do jeho veřejných subjektivních práv, nepovažuje krajský soud ani tuto námitku za důvodnou.

34. Žalobce dále brojil námitkami proti meritornímu posouzení věci. Tvrdil, že nedržel za jízdy mobilní telefon, ale pouzdro na brýle, nebyly vhodné výhledové podmínky.
35. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně tímto přestupkem zabýval. Shledal, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. 6 As 22/2013 27, bod 12).
36. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
37. Co se týče důkazních možností – s cílem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – správní orgány mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Jen je musí získat a provést v souladu se zákonem. A tyto prostředky musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.
38. Jak současně uvedl Nejvyšší správní soud, nelze se spokojit s tím, že „skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest soudní – lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).
39. Žalobce v posuzované věci namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, protože nebylo postaveno najisto, že držel v ruce mobilní telefon. Žalobce nezpochybňoval, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve správních rozhodnutích, taktéž nijak nerozporoval místo, kde se nacházela hlídka policie a ze kterého došlo k pozorování přestupku a že během jízdy nějaký předmět držel. Spornou otázkou bylo to, o jaký předmět se mělo jednat.
40. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že pro posouzení věci správní orgány vycházely z podkladů ve správním spisu, videozáznamu přestupkového jednání, který pořídil

zasahující policista, dále provedly k důkazu výslech dvou svědků, a to obou zasahujících policistů. Následně se musely správní orgány vypořádat s tím, že proti sobě stojí dvě protichůdné verze skutkového děje vyplývající ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty a žalobce, který opětovně namítal, že přestupek nespáchal. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlídnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověřeni nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchání přestupku hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). V nyní posuzované věci navíc proti skutkové verzi předestřené žalobcem stojí dvě souladné výpovědi svědků a taktéž kamerový záznam.

41. Přesto bylo lze shledat žalobce vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci průhledných částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34, bod 16).
42. Krajský soud nemá pochybnosti, že policisté v posuzované věci mohli vidět, že žalobce drží za jízdy v ruce telefon. Vyplývá to nejen z výpovědi svědků, ale také z videozáznamu

přestupkového jednání a fotografií, které jsou založeny ve spisu. Policisté stáli ve vzdálenosti do 10 metrů od projíždějících vozidel. Odtud mohli komfortně sledovat projíždějící vozidla a interiér vozů včetně chování řidičů při jízdě. Bylo zhruba 10.10 hodin dopoledne v srpnu, kdy jsou ideální výhledové podmínky. Z kamerového záznamu se podává, že viditelnosti nic nebránilo. Nutno podotknout, že statická kamera snímá jen určitou výšeč prostoru a je zaměřena stále stejným směrem, nicméně tato nevýhoda nestíhá i zasahující policisty. Dle krajského soudu jak fotografie, tak videozáznam, které jsou součástí správního spisu, prokazují, že viditelnost byla dobrá a krajský soud má za to, že přestupkové jednání mohlo být okem zachytitelné. Videozáznam tak potvrzuje závěry uvedené ve výpovědích obou zasahujících policistů.

43. Krajský soud neshledává správnou žalobní námitku, že správní orgány „*audio a videozáznamy označily za nepotřebné*“. Z výše uvedeného se jasně podává, že správní orgán I. stupně při ústním jednání provedl k důkazu jak kamerový záznam pořízený zasahujícími policisty, tak fotografie, které jsou součástí spisu. Žalovaný videozáznam jako důkaz zohlednil a hodnotil na str. 6 napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto zkoumal, zda žalobce navrhl v průběhu správního řízení provedení jiných důkazů (např. jiných fotografií či záznamů), avšak zjistil, že nikoli. Správní orgány tak ani nemohly za této situace pochybit, jelikož se žádnými žalobcem navrhovanými důkazy ani nemohly zabývat či je označit za nepotřebné.
44. Neobstojí ani žalobcem zvolená obrana o tom, že namísto telefonu držel obal na brýle. Kromě toho, že tuto možnost policisté explicitně vyloučili a videozáznam jejich výpověď potvrdil, nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce poté, co byl policisty zastaven, dle úředního záznamu tvrdil něco jiného. V úředním záznamu na č. l. 1 správního spisu stojí: „*Na to řidič uvedl, že v ruce telefon nedržel, že telefon se mu spáruje s vozidlem a vše se mu ukazuje na displeji vozidla. Jediné, co v ruce mohl držet, je plastová lahev. Tato lahev pomačkaná ležela ne předním sedadlem, byla to lahev z bílého průhledného plastu.*“ Jak již bylo vysvětleno shora, svědci měli dobré výhledové podmínky, oba se shodli, že žalobce držel v ruce mobilní telefon. Z protokolu o ústním jednání přitom plyne, že policisté byli ve svých výpovědích dostatečně konkrétní, neboť první z příslušníků policie uvedl: „*Vím, že to bylo v jeho pravé ruce a telefon byl černé barvy*“ (na str. 6 protokolu o ústním jednání) a druhý uvedl: „*Zcela zřetelně jsem viděl do vozidla BMW na místo řidiče, kde jsem viděl, že řidič je ve vozidle sám, a v prostoru mezi svým tělem a volantem drží v ruce mobilní telefon. Vím, že byl černé barvy. Jsem si naprosto jistý, že se jednalo o mobilní telefon.*“ (na str. 9 protokolu o ústním jednání). Z uvedených důvodů neprovedl krajský soud k důkazu fotografie předložené žalobcem k žalobě jako nadbytečné. Navíc se jedná o fotografie telefonu a pouzdra na brýle bez uvedení data. Fotografie tak nemohou prokázat, že tentýž telefon a pouzdro na brýle měl žalobce mít u sebe v době spáchání přestupku. Nadto podle již zmíněného úředního záznamu měl žalobce policistům tvrdit, že mobilní telefon nedržel, protože tento se mu páruje s vozidlem, a naopak měl uvést, že držel PET lahev, čímž si však podle soudu sám protiřečí. Žalovaný tak nepochybil, pokud obranu žalobce v napadeném rozhodnutí neuznal.
45. Námitky žalobce, že vozidlo disponuje dostatečným technickým vybavením, nevyvrací skutkový závěr o držení mobilního telefonu v ruce za jízdy. Dle krajského soudu řidič sice může mít v autě handsfree vybavení, to ale nevylučuje, že by nemohl za jízdy držet mobilní telefon v ruce. V současné době neslouží mobilní telefony toliko ke zprostředkování telefonického hovoru, ale může se jejich prostřednictvím psát zprávy či e-maily, hrát hry,

prohlížet fotografie či dokumenty nebo využívat některé off-line služby. Za této situace pouhá existence technického zařízení ve vozidle žalobce tak nemůže mít na posouzení přestupku vliv.

46. Krajský soud uzavírá, že souladná výpověď dvou policistů, ve spojení s videozáznamem a dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Námitky žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu v souzené věci neobstojí. Nedošlo k porušení zásady in dubio pro reo, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. březen 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně